

SEME ONDATZALLIAREN BERTSUAK.

¡Ai zein errukarria
Ni naizan gelditu!
Neukan dote guztia
Oso det ondatu;
Damu au biotzetik
Orain ezin kendu
Ain asko dedalako
Aita ofenditu.

¿Zein zan ni bezein maite
Aitaren semerik?
Aren amorioak
Etzeukan neurririk,
Nik esker gaiztokoa
Guztia azturik
Iguesi egin nion
Dotea kendurik.

Zaldi ezi bagea
Beti naiz izandu
Echetik nintzanetik
Kanpora aldendu,
Ondamendi askotan
Sarri naiz amildu,
Ur zikin ta lasetan
Egarria kendu.

Sabel ta aragiari
Naierak ematen
Gau ta egunak nituan
Asko iragoten,
Arimeaz aztuta
Gorputza oso galtzen,
¡Gaño au ez nintzala
Kontuan erortzen!

Diru ta ezer bage
Laster nintzan jarri,
Ondatuta echean
Kendua aitari,
Lagunak ere ozta
Ziraten igarri,
Danak abia ziran
Alde egiten niri.

Farra ta burla asko
Ta lotsariakin
Bakar bakarrik nintzan
Gelditu oyekin;
Ala amorratuta
Nere buruakin
Basamortu batera
Iges nion ekin.

An ikusi nuen ¡ai!
Berriro eguna
Uste nuen nintzala
Cherrien laguna,
Oyen zai jarri bear
Nilako zalduna
Batera lo egin da
Jan bear ezkurra.

Berez lotsatu eta
Nuen nik esaten
¡Ai! zein errukarria
Jarri zeran emen,
Lengo egun gozoak
¿Nun dira arkitzen?
¡Poz ta atsegin zoroak
Ai nora datozen!

¿Zertan ote nuen nik
Ayekin erratu
Bakarrik egiteko
Ni emen lagatu?
Estutasunen andiz
Bertan desmayatu
Ta ez dakit nola nintzan
Bizirik geratu.

Puzkabat lasatu ta
Nuen nik Zerura
Biotzetikan jaso
Zizpuru samurra,
Andik etorri zedin
Poz apurbat gura
Pensamentu bat laster
Eldu zan burura.

Ara zer pensamentuk
Ninduan ni jotzen
Aita ikusi naia
Asi zan tentatzen,
Ni baño obea zala
Nintzan gogorutzen
Onek ziran atsegin
Zerchobait ematen.

Zeinbat geiago nuen
Berakin pensatzen
Beste ainbeste nindun
Ni orrek poztutzen,
Etzinda nengoana
Asi naiz zutitzen
Gero eche aldera
Baita abiatzen.

Zer ibilte astiroa
Ze oinkada trista,
¡Estutasun au neukan
Ondo irabazia!
Aitari niolako
Eman naibagea,
Saritzen izan zatan
Ondocho kostea.

Negar ta sentimentuz
Nijoian bidean
Eskean mantenitzen
Lotsa gogorrean,
Onelako frutuak
Bildu bearrean,
Zaldun au jarri nintzan
Taju ederrean.

Noiz bait nekez elduta
Nere eche ondora
Aitak ikusi eta
Irten dit bidera;
Auspez etzin nintzaion
Barka eskatzera
Negar eta dedarrez
Gero esatera.

*«Aita nik zure kontra
Egin det bekatu
Eta Zeruen kontra
Baña naiz damutu,»*
Il da bezela nintzan
Itz bage gelditu,
Berak laztanka elduta
Laster nindun piztu.

Beraren bi begiak
Zizkidan ain josi
Uste nuen zirala
Iturri bizi bi;
Nere orbanetatik
Utzi nindun garbi
Echean sartutzeko
Ateak idiki.

Zer zoriontasuna
Nuela nigandu
Aitak ninduelako
Amorioz artu,
Irten baño obeto
Nintzan echeratu,
Sekulan geiago nik
Ezdet nai aldendu,

Orra nola ziraten
Neronen bideak,
Zentzuk lenengo ziran
Danak galgarriak,

Nor baitek nai baditu
ibilli obeak
Nizaz zuzendu arren
Seme biurriak.

FELIPE DE ARRESE.

Al salir de la cárcel.

Aquí la envidia y mentira
Me tuvieron encerrado
Dichoso el humilde estado
Del sábio que se retira
De aqueste mundo malvado,
Y con pobre mesa y casa
En el campo deleitoso
Con solo Dios se compasa,
Y á solas su vida pasa,
Ni envidiado, ni envidioso.

FRAY LUIS DE LEON.

(VERSION EUSKARA.)

Ziegatik irtetzean.

Emen bekaitzak eta gezurrak
Iduki naute sarturik,
Doatsua da mundu gaizkille
Onetatikan aldenik,
Mendi maitean bizitzen dana
Beartsu baña gozorik;
Bizitzen dana Jaungoikoagaz
Bakar-bakarririk mintzarik,
Berari bestek, besteri berak
Iduki gabe bekaitzik.

KARMELO ECHEGARAY-KOAK.

